Läksin mere kaldaalle,
Seal ma nönda ütelesin:
„Ei ole kiivile juurta,
Ei ole weele oksa,
Ega latwu laineelle
Ei kallast keset jögeda,
Kus mu wenda wiskab förmed,
Mere külge wiskab künned,
Roo latwa ta rabab.
Mere külge katkenessa,
Roo latwa langenessa,
Wend on ära uppunud!
Kübar jäi wee elile,
Pärjake jäi peale wetta.
Nönap paist' kübar weesta,
Kui see kuu aga taewaasta.
Nönap pärga pealta wetta,
Kui see wihma wikerkaari.
Kuu mina nutsin wenna kaube,
Päewad nutsin wenna pärga,
Elu aja wennakesta." —

15). Kust ma tundsin taadi öne;
Arwasin isa aseme?
Tua ees oli tunni-kella,
Wärawas oli wersta sammas.
Öuest joosid ölle sorned,
Kaewu äärest kalja sorned,
Wärawista wüna sorned.
Ölut sai orjadel juua,
Kalja köige wallal juua,
Wiha wüna meeste juua. —

16).

Tahtsin minna talgusele,
Tahtsin talguse öluta.
Ei annud isa hobesta,
Wend ei waski wallüda,
Öde höbe förmussida.
Läksin oma hobusega,
Läksin wana waljastega,
Iga päese päitsetega.
Tuli wasta walelikku,
Keset teeda keele kölku.